

MENINGEN van anderen

Tegenwicht: mythen, spreekjes en andere onzin

Met veel plezier lees ik de column 'Tegenwicht' van generaal De Vries, zijn schrijfstijl is prikkelend en meestal weet hij feilloos de vinger op een zere plek te leggen. Echter, zijn laatste artikel stemde mij minder vrolijk. Niet zozeer zijn mening betreffende de voordelen en nadelen van de dienstplicht, maar zijn aanval op de officieren en onderofficieren.

De generaal verwijt officieren en onderofficieren redeloos en contraproductief gekanker. Dit zou niet plaatsvinden in besloten (militaire) kringen maar 'en plein public'. Schandalig, vindt de generaal. Blijkbaar ontgaat het hem dat deze officieren en onderofficieren gewoon deel uitmaken van de maatschappij en derhalve een deel van hun tijd doorbrengen tussen 'gewone' mensen, zijnde hun vrienden, kennissen en bekenden. Ik ben er van overtuigd dat deze officieren en onderofficieren niets liever zouden doen dan hun trots uit te dragen over de krijgsmacht en in het bijzonder hun krijgsmachtdeel.

Zeer recent was ik op een verjaardag bij 'gewone' mensen die mij vroegen naar de omstandigheden waaronder de militairen van ISAF hun werk doen. Een vriend en collega die net terug gekomen was, wist vol trots te vertellen dat deze mannen en vrouwen vanwege hun grenzeloze loyaliteit, plichtsbetrachting en niet aflatend improvisatievermogen hun taak op een geweldige manier uitvoeren. En dat onder omstandigheden waar de gemiddelde 'gewone' man of vrouw niet zou willen zitten. Dus generaal: die trots is er wel degelijk maar die geldt voor de werkvloer.

Natuurlijk heeft generaal De Vries gelijk dat er gekanker wordt en dat dit op plekken gebeurt waar het eigenlijk niet zou moeten gebeuren. De vraag is: 'generaal, hoe komt dat nou?' Deze militairen die,

als het erop aankomt, hun werk met trots vervullen en zich maar al te graag in hun werkomgeving laten fotograferen (omdat zij trots zijn op het uniform) in de hoop dat de hele 'gewone' wereld hen kan zien, waarom kankeren ze dan?

Kankeren heeft oorzaken

Wellicht zou een artikel over de oorzaken van dit gekanker beter op zijn plaats geweest zijn. Hoewel mijn reactie niet bedoeld is om een opsomming te geven van oorzaken voor het kankeren, kunnen een aantal voorbeelden geen kwaad. Dageelijks kan men beluisteren hoe onze personeelsdienst het weer voor elkaar heeft gekregen dat een gedreven militair 'afhaakt'. Militairen die als dank voor hun jarenlange loyaliteit en inzet door hun eigen werkgever worden behandeld als derderangs nummers. Waarom al die bindingspremies? Dit zou overbodig zijn als de man/vrouw het gewoon goed naar zijn/haar zin zou hebben bij de krijgsmacht. Veel effect hadden de bindingspremies niet, de leegloop werd er nauwelijks door gestopt. Het was dus niet alleen het geld...

De BBT-officier en onderofficier die na afloop van zijn/haar missie in het weekend vol trots zijn/haar vrienden verteld wat hij/zij allemaal heeft meegemaakt, en vervolgens begint te kankeren over het feit dat zijn/haar werkgever contractuele verplichtingen niet of nauwelijks nakomt. Valt dat deze jonge man of vrouw te verwijten?

Loyaliteit

Ondanks het feit dat onze werkgever blijkbaar al jarenlang reorganisaties en bezuinigingen tot haar 'core business' heeft gemaakt, blijven de officieren en onderofficieren loyaal en met een enorme inzet hun werk doen. Hoeveel jaren horen wij al niet dat er een eind is gekomen aan het incasservermogen van de militair en toch, generaal, gaan al deze officieren en onderofficieren (die gebleven zijn) gewoon door om hun werk naar beste kunnen te doen.

Zelfs bij operationele inzet, onze echte 'core business', zien wij de ene blunder na de andere blunder (vaak een herhaling van dezelfde blunders) en toch zijn het keer op keer de officieren en onderofficieren (en niet de topsporters) die met kunst en

vliegwerk het imago van de krijgsmacht weten te redden.

Daarom, generaal, heeft u naar mijn mening deze keer de plank volkomen misgeslagen!

B.E. BOZUWA-majoor der cavalerie

De nieuwe Wet op de Inlichtingen- en Veiligheidsdiensten

Het artikel* van mr. D. Bijl over de wiv¹ is een bijzonder juridisch verhaal geworden. Dat is jammer, want het effect van de nieuwe wiv is veel groter dan een opsomming van bijzondere bevoegdheden, notificatie, jaarverslag en verzoeken tot inzage. Deze nieuwe wiv heeft met name invloed op de positie van beide diensten.

Nieuwe taken

Het grootste effect ressorteert de wiv op de (nu voormalige) BVD: de AIVD wordt de dienst die zich als de Nederlandse 'buitenlandse inlichtingendienst' zal gaan profileren, vergelijkbaar met de Amerikaanse CIA, de Engelse SIS en de Duitse BND. De omschakeling van een puur binnenlandse veiligheidsdienst naar een meer algemene dienst zal – naar mijn inschatting – vele jaren gaan duren.

Het hoofd van de BVD verwoordde dat onlangs met enig understatement: 'De inbedding van de nieuwe, meer offensief gerichte taak in een van oudsher defensief ingestelde veiligheidsdienst, zal de nodige aandacht vragen.'²

De extra taak die beide diensten krijgen toebedeeld (voor de MIVD, artikel 7, lid 2.e.) betreft het offensief inlichtingen vergaren in en over het buitenland, in feite de taak van de oude IDB. Voor de AIVD was dat echt nieuw en zij kreeg hiervoor, bij

* Militaire Spectator, jrg 171, 12-2002, pag. 605 e.v.

¹ Wet op de Inlichtingen- en Veiligheidsdiensten.

² Militaire Spectator, jrg 170, 11-2001, pag. 591.

³ Memorie van Toelichting bij de WIV, Tweede Kamer, 1997-1998, 25877 nr 3, pag. 6.

⁴ Behandeling WIV in de Eerste Kamer, EK 18-940, pag. 8.